

The background of the cover is a detailed illustration. It features a young woman with blonde hair, shown in profile from the chest up, looking towards the right. A large, dark crow is perched on her shoulder, its head turned towards the viewer. The woman is wearing a garment with a complex, dark floral or vine-like pattern. The lighting is soft, coming from the right, highlighting the woman's face and the crow's feathers. The overall mood is mysterious and elegant.

# MAGIE HAVRANŮ

MARGARET  
ROGERSONOVÁ

Od autorky bestselleru *Kouzla rodu Thornů*

FRAGMENT

# Magie havranů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**[www.fragment.cz](http://www.fragment.cz)**  
**[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)**

FRAGMENT

**Margaret Rogersonová**  
**Magie havranů – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

MAGIE  
HAVRANŮ

# MAGIE HAVRANŮ

MARGARET  
ROGERSONOVÁ

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Tato kniha je beletristické dílo. Veškeré odkazy na historické události, skutečné osoby nebo místa jsou použity fiktivně. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi nebo místy či osobami, ať už žijícími nebo mrtvými, je čistě náhodná.

An Enchantment of Ravens  
Copyright © 2017 by Margaret Rogerson  
All rights reserved.  
Translation © Jan Kozák, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6007-1 (1. vydání, 2022)  
ISBN e-knihy 978-80-253-6028-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)  
ISBN e-knihy 978-80-253-6029-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)  
ISBN e-knihy 978-80-253-6030-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

*Mámě a tátovi s láskou.*

# 1

**M**ůj salón voněl lněným olejem a levandulí a na mém plátně se leskla kapka olovnaté žluti. Barvu Roháčova hedvábného kabátku jsem dotáhla téměř k dokonalosti.

Nejtěžší bylo přesvědčit Roháče, aby si na každé sezení vzal stejné oblečení. Olejová barva potřebuje na zaschnutí několik dní, než snese další vrstvu, a on měl problém pochopit, že nemůžu jen tak vyměnit celý oděv za jiný, který se mu líbí víc. Byl překvapivě marnivý i na vílí poměry, což je jako říct, že rybník je neobvykle mokrý nebo medvěd překvapivě chlupatý. Celkově to byla odzbrojující vlastnost u tvora, který by mě dokázal zavraždit, aniž by přeložil svůj odpolední čaj.

„Možná si nechám udělat stříbrnou výšivku na zápěstí.“

„Jistě.“

„A kdybych si vybral jinou kravatu...“

V duchu jsem vykulila oči. Obličej mě bolel od zdvořilého úsměvu, který jsem udržovala poslední dvě a půl hodiny. Neslušnost totiž nebyla přípustná chyba.

„Mohla bych ti kravatu upravit, pokud bude víceméně stejně velká, ale potřebovala bych další sezení, abych ji dokončila.“

„Jsi opravdu zázrak. Mnohem lepší než ten předchozí portrétista, kterého jsme tu měli minule. Jak že se jmenoval? Sebastian Manywarts? Ten se mi nelíbil, vždycky nějak divně páchl.“

Chvíli mi trvalo, než jsem mi došlo, že Roháč má na mysli Silase Merryweathera, mistra umění, který zemřel před více než třemi sty lety. „Děkuju,“ řekla jsem. „Jak pozorný kompliment.“

„Je poutavé sledovat, kterak se umění v průběhu času mění.“ Sotva mě poslouchal. Pak si z tácu vedle pohovky vybral jeden z koláčů. Nesnědl ho hned, jen chvíli seděl a zíral na něj, jako když entomolog najde brouka s hlavou dozadu. „Jeden si myslí, že už viděl to nejlepší, co lidé nabízejí, a najednou se objeví nový způsob glazování porcelánu nebo tyhle fantastické malé koláčky plněné citronovým krémem.“

Na vílí manýry už jsem si zvykla. Neodvrátila jsem pohled od jeho levého rukávu a dál jsem štětcem nanášela sametově hebký žlutý lesk. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy mě chování vílího lidu zneklidňovalo. Pohybovali se jinak než lidé: plynule, přesně, se zvláštní strnulostí v postoji a nikdy nevhodně nepoložili ani prst. Dokázali zůstat v klidu celé hodiny, aniž by mrkli, nebo se pohybovali tak děsivě rychle, že u vás byli dřív, než jste se stačili překvapeně nadechnout.

Posadila jsem se se štětcem v ruce a prohlížela si celý portrét. Byl téměř hotový. Zobrazoval Roháčovu zkamenělou podobu,

stejně neměnnou jako on sám. Nechápala jsem, proč víly tolik touží po portrétech. Předpokládala jsem, že to nějak souvisí s jejich ješitností a neukojitelnou touhou obklopovat se lidským uměním. O svém mládí by nikdy nehloubaly, protože nic jiného neznaly, a než by zemřely, pokud by vůbec zemřely, jejich portréty by se už dávno rozpadly v prach.

Roháč vypadal jako muž kolem pětatřicítky. Jako každý exemplář svého druhu byl vysoký, štíhlý a krásný. Jeho oči byly průzračně křišťálově modré jako obloha po dešti, který spláchl letní vedro, pleť měl bledou a bezchybnou jako porcelán a vlasy zářivě stříbrozlaté jako rosa ozářená východem slunce. Víím, že to zní směšně, ale vílí bytosti taková přirovnání vyžadují. Jinak je prostě popsat nelze. Kdysi jeden rozmarový básník zemřel zoufalstvím, když zjistil, že si neví rady s úkolem vystihnout v přirovnáních krásu jedné víly. Já osobně si myslím, že spíš zemřel na otravu arsenikem, ale takhle se to vypráví.

Musíte mít samozřejmě na paměti, že to všechno je jen kouzlo, nikoli jejich skutečná podoba skrytá pod povrchem.

Víly jsou talentovaní licoměrníci, ale nemohou lhát otevřeně. Jejich kouzelný půvab má vždycky nějakou vadu. Roháčovou vadou byly jeho prsty; měl je příliš dlouhé na to, aby byly lidské, a někdy vypadaly podivně kloubovitě. Když se mu někdo na ruce díval příliš dlouho, propletl je dohromady nebo je zastrčil pod ubrousek jako pár pavouků, aby nebyly vidět. Byl ta nejosobitější víla, jakou jsem znala, mnohem uvolněnější ve způsobech chování než ostatní, ale zírat na něj nikdy nebyl dobrý nápad – pokud jste k tomu neměli pádný důvod tak jako nyní já.

Nakonec Roháč snědl dort. Neviděla jsem ho přezvykovat, než ho spolkl.

„Pro dnešek jsme skončili,“ řekla jsem mu. Otřela jsem štětec do hadříku a pak ho hodila do nádoby se lněným olejem vedle malířského stojanu. „Chtěl by ses podívat?“

„Musíš se vůbec ptát? Isobel, víš dobře, že bych si nikdy nechal ujít příležitost obdivovat tvé umění.“

Než jsem se nadála, stál Roháč za mnou a nakláněl se mi přes rameno. Udržoval mezi námi zdvořilý odstup, ale přesto mě obklopila jeho nelidská vůně: kapradinově zelená vůně jarního listí, sladký parfém polních květů. Pod tím vším se skrývalo cosi divokého – něco, co se po tisíciletí potulovalo lesem a mělo dlouhé pavoukovité prsty, které dokázaly rozdrtit lidské hrdlo, zatímco jeho majitel se srdečně usmíval.

Srdce mi poskočilo. *V tomto domě jsem v bezpečí*, připomněla jsem si.

„Myslím, že se mi nakonec nejvíc líbí tahle kravata,“ poznamenal. „Vynikající práce jako vždy. A teď, kolik ti mám zase zaplatit?“

Pokradmu jsem se podívala na jeho elegantní profil. Z modré stuhy na zátylku mu jakoby náhodou vyklouzl pramen vlasů. Přemýšlela jsem, proč si je tak upravil. „Dohodli jsme se na kouzlu pro naše slepice,“ připomněla jsem mu. „Každá z nich bude po zbytek života snášet šest dobrých vajec týdně a nesmí z žádného důvodu předčasně uhynout.“

„Tak praktické.“ Povzdechl si nad tou tragédií. „Jsi nejobdivovanější umělec této éry. Představ si, co všechno bych ti mohl dát! Mohl bych zařídit, že ti z očí místo slz budou kanout perly.

Mohl bych ti propůjčit úsměv, který zotročuje mužská srdce, nebo šaty, které když jednou spatříš, nikdy na ně nezapomeneš. A ty přesto žádáš vejce.“

„Mám docela ráda vajíčka,“ odpověděla jsem pevně, dobře si vědoma toho, že kouzla, která mi popsál, se nakonec ukážou jako podivná a zkyslá, ba dokonce smrtelná. Navíc, co bych si pro boha počala s mužskými srdci? Nemohla bych si z nich udělat omeletu.

„No dobře, když na tom trváš. Kouzlo začne platit zítra. A nyní se obávám, že už musím jít – musím se poptat na tu výživku.“

S vrznutím židle jsem se postavila a vysekla mu pukrle, když se ještě zastavil u dveří. V odpověď se elegantně uklonil. Jako většina víl uměl předstírat, že zdvořilost opětuje z vlastní vůle, nikoli z přísného donucení, které pro něj bylo stejně nezbytné jako dýchání.

„Ach,“ dodal, když se narovnal, „málem bych zapomněl. Na jarním dvoře se šušká, že tě navštíví podzimní princ. Představ si to! Těším se, až uslyším, jestli se mu podaří vydržet celé sezení, nebo jestli hned po příjezdu nevyrazí za Divokým honem.“

Nedokázala jsem při té zprávě ovládnout svůj výraz. Jen jsem stála a zírala na Roháče, dokud se mu na rtech neobjevil zmatečný úsměv a nenatáhl bledou ruku mým směrem. Možná se chtěl ujistit, jestli jsem nezemřela ve stoje, což nebyla až tak nepřiměřená obava, protože jemu bezpochyby připadalo, že lidé skonají při sebemenším popudu.

„Podzim-“ Můj hlas zněl drsně. Zavřela jsem ústa a odkašlala si. „Jsi si tím naprosto jistý? Měla jsem dojem, že podzimní princ

nenavštěvuje Rozmary. Nikdo ho neviděl už stovky...“ Došla mi slova.

„Ujišťuji tě, že je živ a zdrav. Zrovna včera jsem ho viděl na plese. Nebo to bylo minulý měsíc? V každém případě zítra bude tady. Vyřiď mu mé pozdravy.“

„Bude – bude mi ctí,“ vykoktala jsem a v duchu se zhrozila nad svou nezvyklou ztrátou klidu. Najednou jsem potřebovala čerstvý vzduch. Přešla jsem místnost a otevřela dveře. Vyprovodila jsem Roháče ven a potom jsem zůstala stát a hleděla přes pole letní pšenice, jak se jeho postava vzdaluje po cestě.

Pod sluncem se objevil mrak a na můj dům padl stín. Roční období se v Rozmarech nikdy neměnilo, ale když ze stromu v aleji spadl nejdřív jeden list a pak další, nemohla jsem si pomoci a cítila jsem, že se chystá nějaká změna. Mělo se teprve ukázat, zda mi bude po chuti, nebo ne.

## 2

**Z**ítřa! Roháč řekl zítra. Ale víš, jak oni berou čas smrtelníků. „Co když se objeví v půl jedné po půlnoci a bude po mně chtít, abych pracovala v noční košili? A moje nejlepší šaty se roztrhly, do té doby je nestihnu opravit – budou muset stačit tyhle modré.“ Při řeči jsem si vmasírovala do rukou lněný olej a pustila se do šatů mycím hadříkem, který mi rozdíral prsty. Obvykle jsem se s čištěním barvy z oděvu neobtěžovala, ale obvykle jsem také nepracovala pro vlí královskou smetánku a neměla jsem moc tušení, jaká triviální hloupost by ho mohla urazit. „Taký mám málo olovnaté žluti, takže budu muset dneska večer do města – kruci. Zasraná práce! Promiň, Emmo.“

Zvedla jsem si rychle sukni, aby ji nesmočila voda, která se rozlévala po podlaze, a vrhla se po rukojeti převrženého kbelíku.

„Proboha, Isobel, to bude v pořádku. March“ – teta sklopila brýle a přimhouřila oči – „ne, May, mohla bys to za svou sestru uklidit, prosím? Má těžký den.“

„Co to znamená *zasraná*?“ zeptala se May šibalsky a mrskla mi hadrem k nohám.

„To se říká, když se omylem vylije kbelík vody,“ odpověděla jsem, protože jsem viděla, že by ji pravda mohla nebezpečně inspirovat. „Kde je March?“

May mi věnovala rozverný úsměv, v němž tu a tam chyběly zuby. „Nahore na skříni.“

„March! Slez z té skříně!“

„Ono ji to tam nahore baví, *Isobel*,“ řekla May a cákla mi na boty vodu.

„Až bude mrtvá, moc se bavit nebude,“ odpověděla jsem.

March s nadšeným ječením seskočila ze skříně, převrhla židli a rozběhla se po místnosti. Přihlítila se k nám a já zvedla ruce, abych ji odstrčila. Nemířila však ke mně, ale k May, která se postavila právě včas, aby se srazily hlavami. To mi poskytlo chvilku oddechu, zatímco se sestry otřeseně potácely. Povzdechla jsem si. Snažily jsme se s Emmou tenhle zlovyk odstranit.

Moje dvojčata nebyla totiž tak úplně lidská. Přišla na svět jako párek koz, než to jedna z víl přehnala s vínem a z legrace je začarovala. Šlo to pomalu, ale připomínala jsem si, že to aspoň *jde*. Loni touhle dobou ještě nebyla dvojčata vycvičená na domácí práce. A v jejich prospěch hrálo i to, že proměňující kouzlo je učinilo víceméně nezničitelnými. Viděla jsem, jak March přežila snědení rozbitého hrnce, škumpy jedovaté, rulíku zlomocného i několika nešťastných salamandrů bez sebemenších špatných

následků. Přes všechny mé obavy představovala March skákající ze skříní větší nebezpečí pro kuchyňský nábytek.

„Isobel, pojď sem na chvíli.“ Tetin hlas mě vytrhl z myšlenek. Pozorovala mě přes brýle, dokud jsem neposlechla. Pak mě vzala za ruku a vydrhla s ní šmouhu, které jsem si předtím nevšimla.

„Zítra se ti bude dařit,“ řekla pevně. „Jsem si jistá, že podzimní princ je stejný jako každá jiná víla, a i kdyby nebyl, nezapomeň, že uvnitř tohoto domu jsi v bezpečí.“ Vzala obě moje ruce do dlaní a stiskla je. „Nezapomeň, co všechno jsi už pro nás získala.“

Stiskla jsem jí ruce v odpověď. Možná jsem si v tu chvíli zasloužila, aby se mnou mluvila jako s malou holkou. Snažila jsem se, aby v mém hlase nezaznělo kňourání, když jsem odpovídala: „Jen nemám ráda, když nevím, co mám čekat.“

„To je možné, ale ty jsi na něco takového připravená víc než kdokoli jiný v Rozmarech. My to dobře víme a víly také. Včera na trhu jsem slyšela lidi říkat, že tímhle tempem bys mohla mít našlápnuto až k Zelené studně –“

Polekaně jsem ruku vytrhla.

„Ale jistě že ne. Víím, že by ses tak nerozhodla. Snažím se tím říct, že jestli víly považují nějakého člověka za nepostradatelného, tak jsi to ty, a to má velkou cenu. Zítra ti to půjde *skvěle*.“

Dlouze jsem vydechla a uhladila si sukni. „Asi máš pravdu,“ řekla jsem, v duchu ovšem nepřesvědčená. „Měla bych jít hned, jestli se chci vrátit před setměním. March, May, ať se tady z vás Emma nezblázní, zatímco budu pryč. Očekávám, že až se vrátím domů, bude tahle kuchyně vypadat jako ze škatulky.“

Když jsem opouštěla místnost, významně jsem se podívala na převrácenou židli.

„Aspoň jsme nezasraly celou podlahu!“ křikla za mnou May.

Když jsem byla malá, nebyl pro mě výlet do města ničím jiným než dobrodružstvím. Teď jsem se nemohla vymotat. Pokaždé když někdo venku prošel kolem okna, sevřel se mi o něco víc žaludek.

„Jen olovnatou žlut?“ zeptal se hoch za pultem a úhledně zabalil křídovou tyčinku do řeznického papíru a na koncích ho zakroutil jako bonbón. Phineas tu pracoval teprve pár týdnů, ale už měl bystrý přehled o mých zvycích.

„Když o tom tak přemýšlím, tak ještě tyčinku zelené hlíny a další dvě rumělky. Jo. A taky všechno dřevěné uhlí, co máte, prosím.“ Když jsem ho sledovala, jak mi připravuje objednávku, zoufala jsem si, kolik mě dnes večer ještě čeká práce. Musela jsem rozmělnit a smíchat pigmenty, vybrat paletu a napnout nové plátno. Se vši pravděpodobností bude zítřejší sezení obnášet jen dokončení princovy skici, ale nesnesla bych, kdybych nebyla připravená na všechny možnosti.

Vyhlédla jsem z okna, zatímco Phineas se skrčil pod pult. Sklo pokrývala patina prachu a umístění obchodu na rohu mezi dvěma většími budovami mu dodávalo temný, ošuntělý, zastrčený nádech. Ani jediné jednoduché kouzlo nerozjasnilo jeho lampy, nezazpívalo, když se otevřely dveře, ani neudržovalo rohy bez prachu. Každý mohl vidět, že víly tomuto místu nikdy nevěnovaly jediný pohled. Neměly žádný užitek z materiálů, z nichž se umění dělalo, jen ze samotného hotového výrobku.

Podniky naproti přes ulici, to byl úplně jiný příběh. Do Firth & Maester's právě vklouzla ženská sukně a já jen z tohoto krátkého pohledu poznala, že patřila víle. Krajkové šaty, které tam

prodávali, si nemohl dovolit žádný smrtelník. A žádný člověk nenakupoval ani ve vedlejší cukrárně, jejíž vývěsní štít inzeroval marcipánové květy, sladkosti z mandlí dovážených za cenu velkých nákladů a nebezpečí ze Zásvětí. Kouzla a jen kouzla byla důstojnou odměnou za umění takového kalibru.

Když se Phineas narovnal, oči mu zářily způsobem, který jsem až příliš dobře poznávala. Ne – „poznávala“ nebylo to správné slovo. Děsila jsem se ho. Stydlivě si odhrnul pramen vlasů z čela, zatímco mé srdce klesalo a klesalo a klesalo. *Prosím*, pomyslela jsem si, *už ne*.

„Slečno Isobel, mohla byste se podívat na moje umění? Víím, že nejsem jako vy,“ dodal spěšně a snažil se udržet nervy na uzdě, „ale mistr Hartford mě povzbuzoval – proto mě taky přijal – a celé ty roky jsem se cvičil.“ Přiložil si obraz k hrudi a rozpačitě zakrýval přední stranu, jako by to nebylo plátno, ale jeho duše, kterou se bál odhalit. Ten pocit jsem důvěrně znala, což mi ovšem nijak neulehčilo to, co následovalo.

„Moc ráda,“ odpověděla jsem. Alespoň s předstíráním úsměvu jsem měla velké zkušenosti.

Podal mi ho. Obrátila jsem rám lícem k sobě a v tlumeném světle obchodu se objevila krajina. Zaplavila mě úleva. Díkybohu to nebyl portrét. Musí to znít strašně arogantně, když říkám takové věci, ale moje umění se těšilo takové úctě, že by si víly neobjednaly nikoho jiného, dokud bych nezemřela – a dokud by si skutečně neuvědomily, že jsem mrtvá, navždy mrtvá, což by mohlo trvat i několik dalších desetiletí. Zoufala jsem si nad každým novým portrétistou, který přijde ve stopách mé slávy. Ale možná měl Phineas přece jen šanci.

„Tohle je moc dobré,“ pověděla jsem mu upřímně a podala obraz zpátky. „Máš výborný cit pro barvy a kompozici. Cvič dál, ale i mezitím“ – zaváhala jsem – „bys mohl své umění prodávat.“

Zrudl ve tvářích a přímo přede mnou o palec povyrostl. Moje úleva vyprchala. To, co následovalo, bylo často ještě horší. Obrnila jsem se, když mi položil přesně tu otázku, které jsem se obávala. „Mohla byste... myslíte, že byste mě mohla doporučit jednomu ze svých mecenášů, slečno?“

Můj pohled zabloudil zpět k výloze, kde sama paní Firthová aranžovala nové šaty pro výkladní skříň firmy Firth & Maester's. Když jsem byla mladá, určitě jsem ji považovala za vílu. Měla bezvadnou pleť, hlas sladší než volání zpěvného ptáka, a bujné kadeře kaštanové barvy příliš lesklé na to, aby byly přirozené. Muselo jí táhnout na padesát, ale vypadala sotva na dvacet. Teprve později, když jsem se naučila číst v kouzlech, jsem si uvědomila svůj omyl. A jak léta plynula, narůstalo mé rozčarování z kouzel, která byla stejně tak lží. Bez ohledu na to, jak chytře byla formulována, všechna kouzla kromě těch nejobyčejnějších a nejpraktičtějších časem zkysla. Ta, která nebyla formulována chytře, ničila životy. Výměnou za dvaadvacet palců v pase nemohla paní Firthová vyslovit žádné slovo začínající samohláskou. Loni v říjnu se vrchní pekař cukrárny nešťastnou náhodou připravil o tři desetiletí života za modřejší oči a udělal ze své ženy vdovu. Přesto vábení bohatství a krásy pohltilo celé Rozmary a vidina Zelené studny se vznášela na samém konci jako příslib samotného nebe.

Phineas vycítil mou neochotu a spěšně dodal: „Nikomu důležitému, rozumíte. Třeba ten Otakárek vypadá, že by mohl být

ta pravá víla pro mě. Občas ho vídám ve městě, jak si na ulici kupuje umění. A vždycky se říkalo, že vílí lid z jarního dvora je v jednání laskavější.“

Pravda byla, že žádná z víl nebyla laskavá, ať už pocházela z jakéhokoli domu. Jen to předstíraly. Při pomyslení, že by se Otakárek přiblížil k Phineasovi na deset yardů, jsem ucítila na patře žluč. Nebyl ta nejhorší víla, jakou jsem kdy potkala, ale překrucoval slova tak dlouho, dokud chudáka nepřesvědčil, aby vyměnil své prvorozené dítě za méně pupínků v obličeji.

„Phineasi... nejspíš víš, že díky svému umění jsem mezi vílami strávila víc času než kdokoli jiný z Rozmarů.“ Podívala jsem se mu přes pult do očí. Jeho tvář se polekaně protáhla; nepochybně si myslel, že se ho chystám odmítnout, ale já jsem i navzdory jeho sklíčenosti pokračovala. „Takže mi věř, když říkám, že pokud s nimi chceš jednat, musíš být opatrný. To, že neumějí přímo lhát, z nich ještě nedělá poctivce. Budou se tě snažit oklamat na každém kroku. Pokud něco, co nabízejí, vypadá příliš dobře, než aby to byla pravda, je to zkrátka tak. Znění kouzla nesmí ponechávat *žádný* prostor pro podvod. Žádný.“

Rozzářil se natolik, až jsem se bála, že veškerá moje snaha byla marná. „Znamená to, že mě doporučíte?“

„Možná, ale ne Otakárkovi. Neobchoduj s ním, dokud se ne naučíš jejich zvykům.“ Jak jsem si žmoulala vnitřek tváře, koutkem oka jsem zahlédla muže vycházejícího z Firth & Maester's. Roháč. No jistě, že si tam zašel pro výšivku. Ačkoli jsem musela být téměř neviditelná, když jsem stála v tmavém obchodě naproti, neomylně pohlédl mým směrem, rozzářil se a zvedl ruku na pozdrav. Všichni na ulici – včetně hloučku mladých žen, které

na něj čekaly venku – dychtivě natahovali krky, aby zjistili, kdo je natolik důležitý, že si zaslouží jeho pozornost.

„Tenhle to bude,“ prohlásila jsem. Položila jsem mince na pult a vzala si brašnu na rameno, abych se vyhnula novým výšinám nadšení, které se zračilo v Phineasově tváři. „Roháč je můj nejváženější zákazník a rád jako první objevuje nové umění. Nejlepší šanci budeš mít u něj.“

Myslela jsem to více způsoby. Phineas bude u Roháče v největším bezpečí. Kdybych v útlém věku dvanácti let nezačala obchodně jednat nejprve s ním, byt' s Emminou pomocí, pravděpodobně bych se nedožila sedmnáctých narozenin. Ani tak jsem se nemohla zbavit pocitu, že Phineasovi prokazují něco jako dvousečnou laskavost, když mu plním jeho nejvroucnější přání, které ho nakonec buď zničí, nebo zklame. Pocit viny mě hnál ke dveřím bez jediného slova rozloučení. Jenže když jsem položila ruku na kliku, ztuhla jsem.

Na stěně vedle vchodu visel obraz. Stářím vybledlá malba zachycovala muže stojícího na kopečku obklopeném zvláště zbarvenými stromy. Jeho tvář byla zastřená, ale v ruce držel meč, který se i v šedém světle jasně leskl. Nahoru na kopec se k němu hrnuli bledí psi, zachycení uprostřed skoku. Chloupky na rukou mi vstávaly hrůzou. Tuhle postavu jsem znala. Byla oblíbeným námětem obrazů namalovaných před více než třemi sty lety, kdy bez vysvětlení přestal navštěvovat Rozmary. Na každém dalším díle stál vždy v dálce a bojoval s Divokým honem.

A zítra bude sedět v mém salónu.

Strčila jsem do dveří, vysekla Roháčovi pukrle a se sklopenou hlavou spěchala davem zvědavců. V patách se mi nesly výkřiky.

Někdo zavolal mé jméno, možná doufal ve stejnou přízeň jako Phineas. Teď když mi to Emma přímo řekla, jsem viděla pravdu vepsanou na tvářích všech. Dívali se na mě a čekali, až přijmu pozvání, které mě děsilo. To bych raději zemřela, než abych o něm třeba jen půl vteřinky uvažovala. Odměna Zelené studny pro mě byla peklo.

Slunce viselo nízko na obloze, když jsem se vracela domů. Boty mi klapaly po cestě vinoucí se pšeničným polem za rytmičného bzučení kobylek a strmý úhel světla umocňoval letní horko, až se mi zátylek lepil potem. Zastudil mě pokaždé, když mi vítr odfoukl vlasy na stranu. Křivolaké, pestře natřené střechy města mizely za mými zády z dohledu, skryté za zvlněnými kopci, které moje úzká stezka rozdělovala jako pěšinka v ženských vlasech. Kdybych šla rychle, zvládla bych to zpátky přesně za dvaatřicet minut.

V Rozmarech bylo vždycky léto. Tady se roční období neměnila podle toho, jak plyne čas, jako v Zásvětí, což byla představa, kterou jsem jen stěží dokázala pochopit. Jak jsem šla, má chůze se ani na okamžik nezměnila, podivně zbarvené stromy na obraze mě pronásledovaly jako nedávný sen. Podzim byl podle všeho ponurým obdobím, uvadajícím světem, kdy mizí ptáci a listí mění barvu a padá z větví, jako by umíralo. To, co jsme měli zde, bylo jistě lepší. Bezpečnější. Nekonečně modrá obloha a věčně zlatá pšenice by mohly být nudné, ale já si ne poprvé říkala, že je pošetilé toužit po něčem jiném. Člověk může trpět horšími věcmi než nudou – a v Zásvětí se to skutečně dělo.

Z frustrovaných myšlenek mě vytrhl závan hniloby. Tato část cesty se vinula při okraji lesa a já jsem vrhla ostražitý pohled do

jeho stínů. Husté zimolezy a šípky kvetly pod větvemi stromů jako bariéra. V dobách dávno minulých a méně přívětivých, před zákazem železa, riskovali sedláci své životy zatloukáním železných hřebíků do krajních stromů, aby zažehnali vílí zlobu. Pohled na staré, ohnuté hřebíky, zrezivělé a pokroucené, že už je téměř nešlo rozeznat, mě vždycky zneklidňoval.

Znovu jsem přešla pohledem po podrostu, ale neviděla jsem nic podezřelého. Nepochybně jsem byla paranoidní při představě, že někde poblíž hnije mrtvá veverka. S obtížemi jsem se uklidnila a počtvrté nebo popáté zkontrolovala brašnu, abych se ujistila, že jsem v obchodě nic nezapomněla – což byl takový můj zvláštní zlozvyk, protože takové chyby jsem nikdy nedělala. Když jsem vzhledla, něco bylo špatně. Na svahu dalšího kopce, vedle osamělého dubu, který vyznačoval polovinu cesty domů, stálo nějaké stvoření.

Nejdřív mě napadlo, že je to jelen. Sice ohromně velký, ale měl víceméně správný tvar: čtyři nohy, dva parohy. Pak se to otočilo mým směrem a hned jsem pochopila, že to tak není.

A tak se špatnost rozšířila. Vánek se vytratil, vzduch se ztišil a stal se tísnivě horkým. Ptáci přestali zpívat, kobylky přestaly bzučet, a dokonce i pšenice ve stojatém vzduchu poklesla. Zá-pach rozkladu začal být zdrcující. Padla jsem na kolena, ale pozdě.

Nejelen stál a pozoroval mě.

Navzdory horku mi po kůži přeběhl zimničný chlad a vykrystalizoval v žaludku. Věděla jsem, co to je, tenhle nejelen. Věděla jsem také, že jsem už mrtvá. Před vílí bestií se nedá utéct ani schovat. Tohle stvoření povstalo z pohřební mohyly, groteskního

spojení vílí magie a prastarých lidských ostatků. Některé působily jako služebníci a strážci svých pánů. Jiné se nezvány plížily ze země. Jedna taková příšera zabila mou matku a otce, když jsem byla malá, a tak strašně je zřídila, že mi Emma nedovolila vidět jejich těla. I já jsem měla zemřít stejným způsobem. Řekla bych, že má mysl to nedokázala úplně zpracovat, protože má další myšlenka byla, že jsem neměla vyhazovat peníze za nákup pigmentů; teď už je nikdy nepoužiju.

Vílí bestie sklonila hlavu a zařvala přes pole. Dolehl ke mně hluboký, dráždivý a hnilobný zvuk, jako by někdo foukl do prastarého, kdysi nádherného loveckého rohu plného hnijícího mechu. Otočila se těžkým tělem ke mně a rozběhla se z kopce dolů. Vražedné parohy se blížily.

Vyskočila jsem z podřepu a rozběhla se. Ne směrem k bezpečí mého domu vzdáleného půl míle, ale pryč od něj, do pole. Pokud jsem měla v posledních chvílích života udělat něco cenného, mohla jsem se pokusit odvést tu příšeru co nejdál od rodiny.

Pšenice se rozestoupila kolem mých vyhrnutých sukní. Stéb-la mi křúpala pod botami a pichlavé hlavičky klasů mě škrábaly na holých pažích, když se míhaly kolem. Těžkopádná brašna se mi odrážela od stehen a zpomalovala mě. Kobylky vystřelily z cesty, jako by je neviditelná ruka odstrčila z pole. Zpočátku jsem neslyšela nic než sípění vlastního dechu. Nic z toho mi nepřipadalo skutečné. Stejně dobře jsem mohla běžet po poli jen tak pro zábavu, za krásného dne pod modrým nebem.

Pak se mých zpocených zad dotkl chlad stínu a zahalila mě tma. Pšenice se zmítala jako vlny na rozbouřeném oceánu. Ved-le mě dopadlo kopyto a zarylo se hluboko do půdy. Vrhla jsem

se dozadu, klopýtla a upadla. Divoce jsem se zmítala mezi stébly. Nade mnou se tyčila vílí bestie.

Pyšný jelení háv se na ní vlnil jako odraz slunce na vodě. V temných prostorách mezi iluzí ležela kostra z rozkládající se kůry, kterou držely pohromadě liány, jež se posouvaly jako šlahouny. Dutý obličej připomínal lebku, parohy nebyly pravými parohy, ale spíše párem křivých větví, které byly pevně ovinuty trnitými šípky; každá byla dlouhá jako člověk. Ležela na ní nemoc; když zachroptěla a zvedla třesoucí se nohu, kůra se odlupovala a padala všude na zem. Z kusů kůry se vyrojili lesklí brouci, kteří mi přebíhali po punčochách, jak prchali všemi směry. Začala jsem se dávat z pachuti hniloby, která mi pokryla vnitřek úst.

Vílí bestie se vztyčila a zastínila slunce. Pomyslela jsem si, že můj poslední pohled na zemi bude na seskupení červů, kteří jeden přes druhého vylézali z jejího břicha. Proto jsem si nebyla jistá, jak zareagovat, když se přede mnou netvor jednoduše zhroutil na měkkou, sesouvající se hromádku červotočem prožraného dřeva. Stonožky delší než moje ruka se vymotaly do trávy. Do vzduchu se vznesly dvě obrovské skvrnité můry. Kobylky začaly hned zase bzuchet, jako by se nic nestalo, ale já přesto ležela zkoprnělá, třásla se na zemi a krev mi pulzovala v uších. Se znechuceným výkřikem jsem do hromady kopl. Úlomky kostí se rozletěly spolu s kůrou. Lidská mrtvola, která jí dala život, byla zničena.

„Sledoval jsem tu bestii dva dny a možná bych ji ani nedohodil, kdybys nepřitáhla její pozornost,“ ozval se vřelý, živý hlas. „Říká se tomu thán, kdyby tě to zajímalo.“

Zvedla jsem pohled od pozůstatků vílí bestie. Předě mnou stál muž, tak zastíněný sluncem, že jsem nedokázala rozeznat jeho rysy. Jen to, že je vysoký a štíhlý a právě zasouvá do pochvy meč.

„Nepřitáhla její –“ Zmateně jsem se zarazila a cítila se víc než trochu dotčená. Mluvil, jako by šlo o sport, jako by na mém životě vůbec nezáleželo; což mi samozřejmě řeklo všechno, co jsem potřeboval vědět. Tahle postava sice vypadala jako člověk, ale člověk to nebyl.

„Děkuji ti.“ Ucouvla jsem a spolkla svoje protesty. „Zachránil jsi mi život.“

„Opravdu? Před thánem? Předpokládám, že ano. V tom případě – rádo se stalo. Ale... Neznám vlastně tvoje jméno.“

Jako blesk uprostřed noci mnou otřásl záchvěv neklidu. Nepoznal mě, což znamenalo, že do Rozmarů nezavítá často, pokud vůbec. Ať už to byl kdokoli, určitě bude nebezpečnější než víly, s nimiž jsem obvykle jednala. A jako všichni příslušníci jeho druhu nemohl odolat, aby se nedopátral mého pravého jména. Zarazila jsem se, zhodnotila své myšlenky a vjemy a s úlevou došla k závěru, že na mě nepoužil zlomyslné kouzlo, které by mě mohlo přimět mluvit otevřeněji nebo prozradit tajemství, jež mají zůstat tajemstvími. V Rozmarech totiž nikdo nepoužíval své rodné jméno. Jinak by to znamenalo vystavit se očarování, kterým by víla mohla navždy ovládat smrtelníka na těle i na duši, aniž by se o tom někdy dozvěděl – a to jen mocí toho jediného, tajného slova. Byla to ta nejhorší forma vílí magie, a také ta nejobávanější.

„Isobel,“ vyhověla jsem mu a vyškrábala se na nohy. Udělala jsem pukrle.

Jestli si uvědomil, že jsem mu řekla svoje falešné jméno, nedal na sobě nic znát. Jedním dlouhonohým krokem překročil hromadu, hluboce se uklonil a vzal mě za ruku. Zvedl ji a políbil. Skryla jsem zamračený výraz. Pokud už se mě musel dotknout, tak jsem si přála, aby mi předtím raději pomohl vstát.

„Moc rádo se stalo, Isobel,“ řekl.

Jeho rty mě chladily na kloubech. Z jeho skloněné hlavy jsem teď viděla jen vlasy, které byly nepoddajné – vlnité, ne úplně kudrnaté, a tmavé, pouze s nepatrným rudým nádechem slunce. Ta divoká rozcuchanost mi připomínala jestřábí nebo havraní peří, které silný vítr rozfoukal na všechny strany. A stejně jako Roháče jsem i jeho mohla cítit: kořeněnou vůni suchého, křupavého listí, chladných nocí pod jasným měsícem, divokost, touhu. Srdce mi bušilo hrůzou z vílí bestie a neméně velkého nebezpečí, že jsem se sama potkala v polích s vílou. Proto vás prosím, abyste omluvili mou pošetilost, když řeknu, že jsem po té vůni najednou toužila víc než po čemkoli jiném předtím. Toužila jsem po ní s děsivou žízňí. Ne přímo po něm, ale spíše po jakékoliv velké, tajemné změně, kterou ta vůně představovala – po příslibu, že někde je svět *jiný*.

Jenže to by prostě nešlo. Vyvěsila jsem svou naštvanost zpátky jako vlajku na stožár. „Ještě nikdy jsem nezažila, aby polibek na ruku trval tak dlouho, pane.“

Narovnal se. „Vile se nic nezdá dlouhé,“ odpověděl s polovičným úsměvem.

Podle mého odhadu vypadal o rok nebo o dva starší než já, i když jeho skutečný věk mohl být přirozeně víc než stokrát vyšší. Měl jemné, aristokratické rysy a výrazná ústa, která jsem si oka-

mžitě chtěla namalovat. A stíny v koutcích rtů, slabou vrásku na jedné straně, kde se jeho úsměv zkřivil –

„Říkal jsem,“ poznamenal, „že víle se nic nezdá dlouhé.“

Vzhlédla jsem a zjistila, že na mě fascinovaně a trochu popleteně zírá, s úsměvem stále ztuhlým na tváři. Tam se nacházela jeho vada: barva očí, zvláštní odstín ametystu, nápadná na jeho zlatohnědé pleti, která mi připomínala pozdně odpolední sluneční paprsky, vrhající kropenatý stín na spadané listí. Jeho oči mě okamžitě znepokojily z jiného důvodu, než byl neobvyklý odstín, ale ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem přijít na to proč.

„Odpusť mi. Jsem portrétistka a mám ve zvyku dívat se na lidi a zapomínat při tom na všechno ostatní. Slyšela jsem, co jsi říkal. Jen nemám odpověď.“

Vílin pohled sklouzl na mou brašnu. Když se ke mně po chvíli vrátil, úsměv zmizel. „Jistě. Představuji si, že naše životy jsou z větší části mimo lidské chápání.“

„Víš, pane, proč thán přišel z lesa do Rozmarů?“ zeptala jsem se. Měla jsem totiž pocit, že čeká na nějaké potvrzení ohledně své záhadnosti, a chtěla jsem vést rozhovor tak, aby byl krátký a současně praktický. Vílí bestie se tu mihly jen zřídka a přítomnost tohoto tvora byla víc než znepokojující.

„To nemohu říci. Možná ji sem vypudil Divoký hon, možná se jí jen zachtělo putovat. V poslední době se jich tu objevilo víc a způsobují strašný nepořádek.“

„V poslední době“ může pro vílu znamenat cokoli, včetně smrti mých rodičů. „Jistě, mrtví lidé nadělají nepořádku.“

Obočí se mu nepatrně posunulo, uprostřed se utvořila vráska a jeho oči se zaostřily do zkoumavého pohledu. Věděl, že mě ně-

jak naštvál, ale jak bylo pro víly typické, nedokázal odhadnout proč. Neuměl pochopit smutek ze smrti člověka o nic víc, než by liška mohla truchlit nad zabitím myši.

Jedno jsem věděla jistě: nechtěla jsem se zdržovat tak dlouho, aby si řekl, že ho jeho vlastní zmátek popudil a jeho příčina si zaslouží pomstu v podobě ošklivého kouzla.

Sklonila jsem hlavu a znovu se uklonila. „Lidé z Rozmarů jsou ti vděční za tvou ochranu. Nikdy nezapomenu, co jsi pro mě dnes udělal. Hezký den, pane.“

Počkala jsem, až se znovu ukloní, a pak jsem se otočila, že budu pokračovat v cestě.

„Počkej,“ řekl.

Ztuhla jsem.

Za mnou se ozývalo šelestění pšenice. „Řekl jsem něco špatně. Omlouvám se.“

Pomalů jsem se ohlédla přes rameno a zjistila, že mě pozoruje a vypadá podivně nejistě. Neměla jsem tušení, co si o tom mám myslet. O vílách se vědělo, že se občas omluví – dobrých mravů si vysoce cenily –, ale většinou se řídily dvojím metrem, podle kterého očekávaly, že lidé budou ti slušní, a přitom dělaly vše pro to, aby se vyhnuly tomu, že někdo poukáže na jejich špatné chování. Byla jsem docela v šoku.

Tak jsem řekla jedinou věc, která mě napadla: „Tvou omluvu přijímám.“

„Aha, dobře.“ Jeho poloviční úsměv se znovu objevil a rázem se z nejistého výrazu stal výraz samolibé spokojenosti. „Tak se uvidíme zítra, Isobel.“

Když mi jeho slova došla a já si uvědomila, co znamenají, už

jsem se vydala na cestu. Znovu jsem se otočila, ale ta víla, která nemohla být nikdo jiný než podzimní princ, mezitím zmizela: kolem prázdné cesty se pohupovaly klasy pšenice a jedinou známkou života na celém poli byl osamělý havran, který odlétal k lesu. Jeho peří se rudě lesklo v záři slábnoucího slunečního světla.

### 3

**S**tále jsem netušila, kdy princ přijede, a protože teta byla ve městě na návštěvě, připadl mi úkol vyprázdnit naší kuchyň od kozích dětí. To se ovšem snadněji řekne, než udělá.

„Říkal, že naše jména jsou divný!“ zaječela May, zatímco March tiše vzlykala vedle kamen. Nikdy jsem toho pekařovic kluka nesnášela víc, i když popravdě řečeno byl docela milý a navíc měl pravdu.

Dřepla jsem si a vzala je obě za ramena. „No, když jsme vás s tetou Emmou pojmenovaly,“ řekla jsem vážně, „byly jste kozy. V té době už jste si na March a May zvykly a my jsme si nebyly jisté, jestli to kouzlo vydrží, takže jsme se rozhodly, že vám jména měnit nebudeme.“

March přidušeně vzlykla. Musela jsem zvolit jinou taktiku. „Poslyšte, mám pro vás důležitou otázku. Jaké věci máte nejraději?“

„Strašení lidí,“ řekla May po chvíli přemýšlení.

March otevřela ústa a ukázala si do nich.

Ach, bože. „Tyhle věci jsou divný, že?“

May si mě ostražitě prohlížela. „Možná...“

„Ano, rozhodně jsou divný,“ odpověděla jsem pevným hlasem. „Takže divný není úplně špatný, že? Je to prima, třeba strašit lidi nebo jíst salamandry. Harold ti vlastně skládal kompliment.“

„Hmm,“ řekla May. Nevypadala přesvědčeně. Ale March alespoň přestal plakat, takže jsem v zájmu svého duševního zdraví prohlásila toto kolo za částečné vítězství.

„Tak pojďte. Vy dvě si musíte hrát venku, dokud náš host neodejde. Nezapomeňte, že nesmíte překročit okraj pšeničného pole.“ Když jsem je postrkovala ke dveřím, žaludek se mi neklidně zavlnil. Kdyby se z lesa vynořila další vílí bestie...

Takové události byly ovšem mimořádně vzácné a já jsem nemohla zapomenout na to, jak snadno včera princ tu příšeru zlikvidoval. Když k nám přijel na návštěvu, tak jsme teď jistě v bezpečí. Neklid však přetrvával, a proto jsem dodala: „Jestli uslyšíte, že kobylinky ztichly, okamžitě se vraťte do domu.“

May se na mě podívala s podezřívavě staženým obočím. „Proč?“

„Protože jsem to řekla.“

„Proč si prostě nemůžeme hrát v domě?“

Hnala jsem je po schodech dolů a ve chvílce uslyšela, jak se za námi zabouchly chatrné dveře do kuchyně. S úlevou jsem si všimla, že venku to vypadá úplně normálně. Slepice se procházely po dvoře a spokojeně si pro sebe kvokaly, stromy se vlnily

ve svěžím vánku a po kopcích se proháněly stíny. Přesto na mě May pořád zírala. Uvědomila jsem si, že mám stále sevřený žaludek a že to na mně musí být vidět.

„Důvod už znáš,“ řekla jsem rázně a zadupala do země pocit viny.

Upřímně řečeno, důvodů bylo více. May mi nejednou převrhla stojany. March zase projevovala neukojitelnou chuť na pruskou modř. Ale hlavně se vílám nelíbilo, že je mají kolem sebe. Moje teorie zněla, že je dvojčata uváděla do rozpaků, protože byla viditelným důkazem jedné z jejich chyb, navíc nechtěně pádným důkazem. S jistotou jsem věděla, že je nelze začarovat: March a May byla totiž jejich pravá jména. Kdyby víly mohly použít tuto znalost proti nim, už by to dávno udělaly.

March potěšeně zamečela a odhopsala k hromadě dříví, ale May se za ní ani nepodívala. „Neboj, nic se nám nestane,“ řekla nakonec rozvážně a poplácala mě po koleni. Pak se rozběhla za sestrou.

Pálilo mě v očích. Pečlivě jsem si urovnala sukně a zastrčila si pár zbloudilých vlasů za uši. Nechtěla jsem, aby viděly, že jsem nervózní, a nechtěla jsem to přiznat ani sama sobě. Když jsem se soustředila na to, abych udržela všechno v pořádku, nemusela jsem přemýšlet o tom, co se stalo mým rodičům, ani o tom, proč mě ta událost ještě po dvanácti letech stále děsí. Přitom jsem u toho ani nebyla, neviděla a neslyšela jsem z toho vůbec nic. Přesto jsem svůj strach zjevně neskrývala dost dobře. Dokonce i May to viděla.

Ze stromu, který stínil dvůr, se ozvalo chraplavé krákání havrana.